סברא זו אינה שייכת אלא לגבי יבום, שכיון שאשה זו עלולה להחריב את הבית לא מסתבר שתצווה התורה ליבמה, וממילא היא אסורה על היבם באיסור אשת אח. אך אין זו סברא לאסור אותה להינשא לאחר, משום שמִי קָא רָמְינַן לָהּ עֲלֵיהּ בְּעֵל בָּרְחֵיהּ – וכי אנו מכריחים את האחר לישא אותה, אם ירצה ישאנה.

וְאִיבָּא דְּאָמְרֵי אָמַר רַב יוֹסֵף, הדין שאם מת בעל הסוטה בלא בנים אינה מתיבמת נלמד מדברי **תּוֹרַת כֹּהֲנִים קְרָאוֹ** - למי שנושא אשה שמצא בה בעלה הראשון ערות דבר - **'אַחֵר'**, כלומר, **שֶׁאֵין** הבעל השני **בֶּן זוּגוֹ שֶׁל רִאשׁוֹן** - שאינו דומה לו, משום **שֶׁזֶּה** – הראשון **הוֹצִיא רִשְׁעָה מְבֵיתוֹ, וְזֶה** - ואילו השני **הִכְנִים רִשְׁעָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ**, ומפני שאינו דומה לראשון נקרא 'אחר'. **וְאַתְּ אָמַרְתְּ תִּתְיַבֵּם נָמֵי יַבּוּמֵי**, ודאי שאין שייך לצוות את היבם ליבמה, ויקרא 'אחר' משום שמכניס רשעה לתוך ביתו. שואלת הגמרא, **אָמַר לֵיהּ** **אַבַּיֵי** לרב יוסף, **אֶלָּא מֵעַתָּה** – לדבריך, גם אם הלכה אותה אשה שמצא בה בעלה ערות דבר וגירשה **וְנִשֵּׂאת לְאַחֵר, וּמֵת** האחר **בְּלֹא בָּנִים, לֹא תִּתְיַבֵּם** לאחיו של האחר, משום **דְּהַכְנִיסוֹ קְרָאוֹ** – אם ישא אשה רשעה זו **'אַחֵר'**. מתרצת הגמרא, באופן זה יש דין יבום, כיון **שלְּגַבֵּיהּ דְּהַאי** - לגבי האח של הבעל השני **מִיהָא בְּשֵׁם טוֹב חָזְיָא** משום שלא זינתה תחת הבעל שהיה לפניו, ויש לומר שחזרה בה ממעשיה הרעים, ואם ייבמה לא יקרא 'אחר'.

רָבָא אָמַר הדין שאם מת בעל הסוטה בלא בנים אינה מתיבמת נלמד מִקַּל וָחוֹמֶר, **שאִם נֶאֶסְרָה** מחמת שנעשתה סוטה **בְּמוּתָר לָהּ** – לבעלה שהייתה מותרת לו, אם כן **בְּאָסוּר לָהּ** – לאחיו שהיתה אסורה עליו בחיי בעלה, **לֹא כָּל שֶׁכֵּן** שתיאסר להתיבם לו מחמת שנעשתה סוטה תחת אחיו, ולכן אין הסוטה מתייבמת. שואלת הגמרא, **אָמַר לֵיהּ אַבַּיֵי** לרבא **אֶלָּא מֵעַתָּה** - לדבריך, צריך להיות הדין **בכֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁקִּדֵּשׁ אֶת הָאַלְמָנָה** שאסורה לו, **וּמֵת** בלי בנים, **וְיֶשׁ לוֹ אָח כֹּהֵן חֲדִיוֹט** שמותר באלמנה, **שלֹּא תִּתְיַבֵּם** לכהן הדיוט. משום שיש לומר קל וחומר כעין זה, **אִם נֶאֶסְרָה** כשהיתה נשואה **בְּמוּתָר לָהּ** – לבעלה הכהן הגדול, אם כן **בְּאָסוּר לָהּ** – לאחיו שהיתה אסורה עליו בחיי בעלה **לֹא כָּל שֶׁכֵּן** שתיאסר להתיבם לו. דוחה הגמרא, אין נידון זה דומה לסוטה, שהסוטה היתה מותרת לבעלה ונאסרה מחמת שנעשתה סוטה, אך באלמנה לכהן גדול, וכי האלמנה **נֶאֶסְרָה** עליו, **הָא אִסְּרָא וְקָיְימָא** - מעולם לא היתה מותרת לו. וכן מה שאמרת שנאסרה **בְּמוּתָר לָהּ**, הרי הכהן גדול **אָסוּר לָהּ הוּא**, ולכן לא שייך בזה הקל וחומר. **אֶלָּא** כך הקשה אביי לרבא, לדבריך צריך להיות הדין **בְּאֵשֶׁת כֹּהֵן שֶׁנֶּאֱנְסָה** ונאסרה בזה על בעלה, **וּמֵת** בעלה בלי בנים, **וְיֶשׁ לוֹ אָח חָלָל** - שמותר לו לישא אשה שפסולה לכהונה, **שלֹּא תִּתְיַבֵּם** לאח החלל, משום שיש לומר את אותו קל וחומר, **אִם נֶאֶסְרָה** מחמת שנאנסה **בְּמוּתָר לָהּ** – לבעלה שהיתה מותר לו, אם כן **בְּאָסוּר לָהּ** – לאחיו שהיתה אסורה לו בחיי בעלה, **לֹא כָּל שֶׁכֵּן** שתיאסר להתיבם לו מחמת שנאנסה תחת אחיו. דוחה הגמרא, גם נידון זה אינו דומה לסוטה, שאיסור סוטה נוהג גם באח, וגם אם היתה נעשית סוטה תחתיו היתה נאסרת עליו. אך בנידון זה, הדין הוא **שאוֹנֶם בִּישְׂרָאֵל מִישְׁרָא שְׁרֵי** - כלומר, שרק אשת כהן כשר שנאנסה נאסרת לבעלה, אך אשת ישראל וכן אשת כהן חלל שנאנסה מותרת, **וְנַבִּי דְּהַאי (מִיהָא) לֵיבָא אֵימּוּרָא** – וכיוון שאם הייתה נאנסת תחתיו לא היתה נאסרת, לא נאסרת להתיבם לו מחמת שנאנסה תחת אחיו.

מִשְׁנָה. וְאֵלּוּ הם הנשים הסוטות שנשואות לכהנים **וַאֲסוּרוֹת מִלֶּאֱכוֹל בִּתְרוּמָה** לעולם, משום שלא ניתן לבודקן על ידי המים המרים. **הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לְךָ** – שמודה האשה שזינתה תחתיו, **וְשֻׁבָּאוּ עֵדִים** שמעידים עליה **שֶׁהִיא טְמֵאָה** – שזינתה, **וְהָאוֹמֶרֶת אֵינִי שׁוֹתָה** – שאינה רוצה לשתות את המים ולהיבדק, **וְשֶׁצָּלְלָה בָּא עָלֶיהָ** כשהיו בַּדֶּרֶךְ **אֵינוֹ רוֹצֶה לְהַשְׁקוֹתָהּ** את המים. **וְשֶׁצָּלְלָה בָּא עָלֶיהָ** כשהיו בַּדֶּרֶךְ לבודקה, שכיון שבא עליה באיסור אין המים בודקים אותה אם זינתה.

גמרא. אָמַר רַב עַמְרָם, הָא מִילְּתָא - הדין שלהלן **אָמַר לָן רַב שֵׁשֶׁת, וְאָנָהר לָן עֲיָינִין מַתְנִיתִין** - והאיר את עניינו בכך שהביא ראיה לדבריו ממשנתנו. **סוֹטָה שֶׁיֵּשׁ לָהּ עֵדִים בְּמְדִינַת הַיָּם** שיודעים שזינתה עם מי שקינא לה בעלה, אף אם אותם עדים לא מעידים על כך, **אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ** - אין שתית המים מועילה לבדוק אם זינתה. מבאר רב ששת, **מַאי טַעֲמָא** שאין שתית המים מועילה לבודקה, משום **דְּאָמַר קְרָא** "**וְנִסְתְּרָה וְהִיא נִטְמָאָה וְעֵד אֵין בָּהּ**", ודורשים, שדוקא אם 'ועד אין בה', כלומר **דְּלֵיכָא דְּיָדֵיעַ בָּהּ** – שאין בשום מקום עדים שיודעים שזינתה, באופן זה נאמרה הפרשה "והביא האיש את אשתו אל הכהן וגו'", ושנבדקת על ידי המים המרים. **לְאַפּוּקֵי הָא** - למעט מקרה כזה שיש עדים שזינתה, **דְּהָא אִיכָּא דְּיָדֵיעַ בָּהּ** - שהרי יש מי שיודע שזינתה. **וַאֲנָהר לָן עֲיָינִין מַתְנִיתִין** - והביא רב ששת ראיה לדינו ממשנתנו, **דְּקָתָנֵי וְשֶׁבָּאוּ לָהּ עֵדִים שֶׁהִיא טְמֵאָה** אסורה לאכול תרומה לעולם. והנה יש לברר, **דְּאָתוּ עֵדִים אִימַּת** - מתי באו העדים והעידו שזינתה, **אִי נִימָא מִקַּמֵּי דְּתִשְׁתֵּי** - אם נאמר שבאו לפני ששתתה הסוטה את המים, מדוע הוצרכה המשנה לומר שאינה אוכלת בתרומה, אין בזה חידוש כלל, שהרי **זוֹנָה הִיא**, וכבר אמרה המשנה שאם הודתה האשה שזינתה אסורה לאכול בתרומה, וכל שכן אם באו עדים. **אֶלָּא** בהכרח צריך לומר שבאו העדים **לְבָתַר דִּשְׁתַאי** – אחרי שכבר שתתה את המים המרים, וחידשה המשנה שאף על פי שלא אירע לה דבר על ידי שתיית המים, נאמנים העדים לומר שזינתה. מבאר רב ששת את ההוכחה מהמשנה, **אִי אָמְרַתְּ בְּשִׁלְמָא** שאם יש עדים שיודעים שזינתה **אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ, שַׁפִּיר** - מובן הדבר שאף ששתתה ולא אירע לה דבר אין זו ראיה שלא זינתה, שכיון שהיו עדים שידעו שזינתה, אין המים מועילים לבודקה. **אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ** שהמַּיִם **בּוֹדְקִין אוֹתָהּ** גם באופן שיש עדים שיודעים שזינתה, אם כן, כיון ששתתה והוכח שלא זינתה, **תִּינַּקְלֵי מִילְּתָא לְמַפְרֵעַ דְּסַהֲדֵי שַׁקְרֵי נִינְהוּ** – יתברר שהעדים שמעידים שזינתה הם עדי שקר, ומדוע נאסרת בתרומה. אלא מוכח, שבאופן שיש עדים שיודעים שזינתה – אין המים בודקים אותה.

דוחה הגמרא את ראיית רב ששת, **אָמַר לֵיהּ רַב יוֹסֵף, לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ** – ניתן לומר שגם אם יש עדים שיודעים שזינתה **המַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ, וְהָא** - ומה שמאמינים לעדים שזינתה אפילו אם כבר שתתה ולא אירע לה דבר, הוא משום **שאֵימּוּר זְכוּת תּוֹלֶה לָהּ** – יתכן שזכות מעשים טובים שבידה עמדה לה שלא אירע לה דבר, וכדלהלן, ואין מכך הוכחה שלא זינתה והם עדי שקר.

שואלת הגמרא, **בְּמַאי קָמִיפַּלְגֵי** רב ששת ורב יוסף, אם יש להוכיח ממשנתנו שאין המים בודקים את האשה באופן שיש עדים שיודעים שזינתה או לאו. ומשיבה, נחלקו **בְּמַתְנְיְוֹנָהּ דְּרַבִּי, דְּתַנְיָא רַבִּי אוֹמֵר זְכוּת תּוֹלָה בַּמַּיִם הַמָּרִים** - סוטה שזינתה אלא שיש לה זכות של מעשים טובים, מועילה הזכות לענין שלא תהיה בטנה מתנפחת וירכה נופלת בשעה ששותה את המים, אך אף שיש לה זכות **וְאֵינָהּ יוֹלֶדֶת וְאֵינָהּ מַשְׁבַּחַת** - אינה יולדת עוד ואינה מבריאה ומתחזקת, **אֶלָּא מִתְנְיְוֹנָהּ** – מכחישה **וְהוֹלֶכֶת, וּלְסוֹף** - סופה **שֶׁהִיא מֵתָה בְּאוֹתָהּ מִיתָה** שבאה על ידי שתיית המים, שבטנה צבה וירכה נופלת. מבארת הגמרא את מחלוקתם, **רַב שֵׁשֶׁת סָבַר בֵּין לְרַבִּי וּבֵין לְרַבָּנָן** שחולקים על רבי, **הַוְיָא מַתְנְיְוֹנָהּ** - הרי היא מכחישה והולכת מזמן שתיית המים, אלא שלרבי סופה שמתה באותה מיתה, ולרבנן מתה במיתה רגילה. והנה במשנתנו לגבי סוטה שבאו עדים שזינתה לאחר שכבר שתתה, לא מבואר שהאשה התנוונה לאחר שתית המים, ולכן הוכיח רב ששת שאם יש עדים שיודעים שזינתה אין המים בודקים אותה, שאם המים בודקים אותה אלא שאשה זו היתה לה זכות, מדוע לא התנוונה, שהרי התבאר שגם אם יש לה

המשך בעמוד סט

זכות היא מתנוונת. **וְרַב יוֹסֵף סָבַר**, **לְרַבִּי חִיָּיא מִתְנַוְונָה** - רק לרבי היא מכחישה והולכת, אך **לְרַבָּנָן לֹא חִיָּיא מִתְנַוְונָה** - אלא מפני הזכות לא ניכר עליה דבר. וממילא אין להוכיח מהמשנה, שלעולם יתכן שהמים בודקים אותה גם באופן שיש עדים, ומה שלא אירע לה דבר הוא משום שהיתה לה זכות.

מקשה הגמרא על רב ששת, **מֵתִיב רַב שִׁימִי בַּר אַשִׁי**, שנינו במשנה שם **רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אֵין זְכוּת תּוֹלָה בַּמַּיִם הַמָּרִים** - חולק על רבי ורבנן, וסובר שאין זכות של האשה מועילה כלל למנוע ממנה את העונש הראוי לבוא על ידי המים המרים, **וְאִם אַתָּה אוֹמֵר זְכוּת תּוֹלָה בַּמַּיִם הַמָּרִים** - אם תאמר שזכות מועילה שלא תענש, נמצא **מַדְּחֶה אַתָּה אֶת הַמַּיִם בְּפְנֵי כָּל הַנָּשִׁים הַשּׁוֹתוֹת** - הסוטות לא יפחדו מלשתות את המים. ועוד, **וְאַתָּה מוֹצִיא שֵׁם רַע עַל הַטְּהוֹרוֹת שֶׁשָּׁתוּ** ולא אירע להן דבר משום שלא זנו, **וְהֵן אוֹמְרִים טְמֵאוֹת הָיוּ** – ויאמרו עליהן שבאמת זינו, **אֶלָּא שֶׁיֵּשׁ לָהֶן עֵדִים בְּמְדִינַת הַיָּם** – מה שלא ארע להן דבר, זהו משום שאין המים מועילים לבודקן כיון שיש עדים שיודעים שזינו. אלא מוכח מדברי רבי שמעון שהמים בודקים גם במקרה שיש עדים שיודעים שזינתה, וקשה על רב ששת. מתרצת הגמרא, **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן קָאָמְרַתְּ** – וכי מרבי שמעון אתה מוכיח שלא כדברי רב ששת, **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן מְזַכּוּת לֹא תַלְיָא עֵדִים נַמִּי לֹא תָּלוּ** – לדעת רבי שמעון הסובר שאף אם יש בידה זכות מועילים המים לבודקה, והוכיח דבריו, שאם לא כן יצא לעז על נשים כשרות, אבן גם באופן שיש עדים שיודעים שזינתה המים בודקים אותה. ורב ששת אמר את דינו לדעת רבי ורבנן שלא חששו ללעז זה.

מקשה הגמרא על רב ששת, **מֵתִיב רַב** שנינו במשנה להלן, **וְאֵלּוּ שֶׁמְּנְחוֹתֵיהֶן נִשְׂרָפוֹת** - אלו הן הנשים הסוטות ששורפים את מנחותיהן, ולא ניתן לפדותן או להוציאן לחולין.

הַיָּם אין המים בודקים אותה, **נַמִּי** נמצא **אַתָּה מוֹצִיא שֵׁם רַע עַל הַטְּהוֹרוֹת שֶׁשָּׁתוּ** ולא ארע להן דבר משום שלא זנו, **וְהֵן אוֹמְרִים טְמֵאוֹת הָיוּ** – ויאמרו עליהן שבאמת זינו, **אֶלָּא שֶׁיֵּשׁ לָהֶן עֵדִים בְּמְדִינַת הַיָּם** – מה שלא ארע להן דבר, זהו משום שאין המים מועילים לבודקן כיון שיש עדים שיודעים שזינו. אלא מוכח מדברי רבי שמעון שהמים בודקים גם במקרה שיש עדים שיודעים שזינתה, וקשה על רב ששת. מתרצת הגמרא, **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן קָאָמְרַתְּ** – וכי מרבי שמעון אתה מוכיח שלא כדברי רב ששת, **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן מְזַכּוּת לֹא תַלְיָא עֵדִים נַמִּי לֹא תָּלוּ** – לדעת רבי שמעון הסובר שאף אם יש בידה זכות מועילים המים לבודקה, והוכיח דבריו, שאם לא כן יצא לעז על נשים כשרות, אבן גם באופן שיש עדים שיודעים שזינתה המים בודקים אותה. ורב ששת אמר את דינו לדעת רבי ורבנן שלא חששו ללעז זה.

מקשה הגמרא על רב ששת, **מֵתִיב רַב** שנינו במשנה להלן, **וְאֵלּוּ שֶׁמְּנְחוֹתֵיהֶן נִשְׂרָפוֹת** - אלו הן הנשים הסוטות ששורפים את מנחותיהן, ולא ניתן לפדותן או להוציאן לחולין.

הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי – שהודתה שזינתה, וְשֶׁבָּאוּ לָהּ עֵדִים שֶׁהִיא טְמֵאָה – שהעידו שזינתה, שורפים את מנחתן. ויש לברר לגבי המקרה השני במשנה, דְּאָתוּ עֵדִים אֵימַת - מתי באו העדים והעידו שזינתה, אִילֵימָא מִקַּמֵּי דְּתִקְדּוֹשׁ – לפני שהניח הכהן את המנחה בכלי שרת, אם כן מדוע שורפים את המנחה, תֵּיפּוֹק - תצא המנחה לְחוּלִּין על ידי שיפרה אותה בדמים, וכמו כל דבר הקדוש בקדושת דמים שאפשר לפדותו. אֶלָּא ודאי שהעידו לְבָתַר דְּקִדּוּשׁ – אחרי שהכהן הניח את המנחה בכלי שרת, וחלה עליה קדושת הגוף שאי אפשר לפדותה. מבארת הגמרא את הקושיא על רב ששת, אִי אָמְרַתְּ בִּשְׁלָמָא מַיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ – את האשה שיש עדים שיודעים שזינתה, אַלְמָא בַּת מְקֻדָּשׁ וּמְקֻרָב הִיא - נמצא שמנחתה היא כמנחת שאר סוטות, וראויה להיות קדושה ולהקרבה על גבי המזבח, וְכִי קָדוֹשׁ מֵעִיקָּרָא - ולכן כשהונחה בכלי שרת לפני שבאו העדים, שַׁפִּיר קָדוֹשׁ – חלה עליה קדושת הגוף כדין, וּמְשׁוּם הָכִי – ולפיכך כשבאו אחר כך עדים ולא ניתן להשקותה, מְנָחָתָהּ נִשְׂרֶפֶת כיון שלא ניתן להקריבה. אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ כרב ששת, שאם יש עדים שיודעים שזינתה אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ, אם כן, לאחר שבאו העדים לפני בית דין, תֵּינָּלֵי מִילְּתָא לְמַפְרֵעַ דְּכִי קָדוֹשׁ מֵעִיקָּרָא בְּטָעוּת קָדוֹשׁ – יתברר למפרע שהקדושה שחלה על המנחה היתה בטעות, שהרי כבר באותו זמן לא היה ניתן לבדוק את האשה על ידי המים, וממילא לא ניתן להקריב את המנחה, וְתֵיפּוֹק לְחוּלִּין - ותצא המנחה לחולין, ומדוע אמרה המשנה שמנחתה נשרפת.

מתרצת הגמרא, אָמַר רַב יְהוּדָה מְדִיסְקַרְתָּא, אין כוונת המשנה שהעידו שזינתה בזמן שנסתרה לראשונה עם אותו פלוני, אלא בְּגוֹן שֶׁהֶעִידוּ שֶׁזִּינְּתָה בָּעֲזָרָה לאחר שכבר הוקדשה מנחתה, דְּכִי קָדוֹשׁ מֵעִיקָּרָא שַׁפִּיר קָדוֹשׁ – שהקדושה שחלה עליה מתחילה חלה כדין, כיון שבאותו זמן היתה יכולה להיבדק על ידי המים וממילא ראויה להקריב מנחה, ולכן כאשר העידו שלאחר מכין זינתה בעזרה ומעתה אין סיבה להשקותה, נשרפת המנחה. מקשה הגמרא, מַתְקֵיף לָהּ רַב מְשַׁרְשְׁיָא, כיצד יתכן שזינתה בעזרה לאחר שהביאה מנחתה, וַהֲלֹא הדין הוא שֶׁפִּירְחֵי כְּהוּנָּה טְלַיִן אוֹתָהּ משהגיעה לעזרה, וודאי שהיו מונעים ממנה לזנות. מתרצת הגמרא, שמעידים העדים שֶׁזִּינְּתָה מִפִּירְחֵי כְּהוּנָּה עַצְמָן. רַב אַשִׁי אָמַר לתרץ, בְּגוֹן שֶׁנִּצְרְכָה לִנְקֵבֶיהָ – ובאותו זמן אין הפרחי כהונה נלווים לה, דְּאָטוּ פִּירְחֵי כְּהוּנָּה בְּכִיפָּה תָּלֵי לָהּ – וכי הפרחי כהונה מחזיקים בכיפה שעל ראשה שלא תלך מהם, ובאותו זמן זינתה.

תירוץ נוסף על קושיית רב, רַב פָּפָּא אָמַר, לְעוֹלָם כְּרַאֲמְרֵינַן מֵעִיקָּרָא – כפי שלמדנו מתחילה, שמעידים שזינתה בסתירה הראשונה שמחמתה נעשית סוטה, וּדְקָאָמְרַתְּ רב ששת קשה מדוע נשרפת המנחה, והרי לאחר שבאו עדים התברר שההקדש היה בטעות, כיון שבזמן שהניחו בכלי שרת לא היתה ראויה להיבדק על ידי המים ולהביא מנחה, ואם כן תֵּיפּוֹק המנחה לְחוּלִּין. דין זה מִדְּרַבָּנָן הוא, שאמרו לשורפה גְּזִירָה שֶׁמָּא יֹאמְרוּ הרואים שהמנחה חוזרת להיות חולין, שמוֹצִיאִין מִכְּלֵי שָׁרֵת לְחוֹל – שניתן לפדות ולהוציא קרבן קדוש לחולין, והם אינם יודעים שהתברר שהמנחה לא היתה קדושה.

מקשה הגמרא על רב פפא, מָתִיב רַב מָרִי, שנינו בברייתא, אם נִטְמֵאת מְנָחָתָהּ של הסוטה עַד שֶׁלֹּא קִדְּשָׁה בִּכְלִי - לפני שהניחוה בכלי שרת, שעדיין לא חלה עליה קדושה, הֲרֵי הִיא כְּכָל הַמְּנָחוֹת שנטמאו לפני שקדשו, וְתִפָּדֶה המנחה בכסף ותצא לחולין, ובכסף הקדוש יקנו מנחה אחרת. אבל אם נטמאה מְשֶׁקִּדְּשָׁה בִּכְלִי - שחלה עליה קדושת הגוף שאינה ניתנת לפדיון, הֲרֵי הִיא כְּכָל הַמְּנָחוֹת שנטמאו לאחר שקדשו, וְתִשָּׂרֵף. אם כָּךְ הַקּוֹמֶץ – הניח הכהן את הקומץ מהמנחה בתוך כלי שרת והתקדש הקומץ, וְלֹא הִסְפִּיק לְהַקְרִיבוֹ – להקטיר את הקומץ, עַד שֶׁמֵּת הוּא – הבעל, וממילא אין צורך להשקותה שהרי אין למי להתירה, אוֹ עַד שֶׁמֵּתָה הִיא – הסוטה, הֲרֵי הִיא כְּכָל הַמְּנָחוֹת שאירע בהן פסול בין הקמיצה להקטרה, וְתִשָּׂרֵף. אבל אם כבר קָרַב הַקּוֹמֶץ - הקטירו את קומץ המנחה, וְלֹא הִסְפִּיק הכהן לֶאֱכוֹל את הַשְּׁיָרִים עַד שֶׁמֵּת הוּא אוֹ עַד שֶׁמֵּתָה הִיא, ולא ישקו אותה, הֲרֵי הִיא כְּכָל הַמְּנָחוֹת שנטמאו השיריים שלהם לאחר הקטרת הקומץ, וְתֵאָכֵל המנחה לכהנים כדינה. והטעם שאם כבר הוקטר הקומץ נאכלים השיריים אף על פי שלא ישקו את האשה, הוא משום שֶׁעַל הַסָּפֵק בָּאת מִתְּחִילָּה - שהרי מקריבים את המנחה מספק שמא זינתה האשה, כִּיפָּרָה סְפֵיקָהּ וְהָלְכָה לָהּ – עשתה המנחה מה שהיה עליה לעשות, כלומר, שהוקרבה כדין והכשירה את האשה שיהיה ניתן להשקותה, ואף שלמעשה לא ישקו אותה מפני שמת הוא או מתה היא, מכל מקום כל קרבן שהוקרב כדינו, נאכלים השיריים לכהנים. ואם בָּאוּ לָהּ עֵדִים לפני שהוקטר הקומץ, והעידו שֶׁהִיא טְמֵאָה – שזינתה, מְנָחָתָהּ נִשְׂרֶפֶת. ואם נִמְצְאוּ עֵדֶיהָ – העדים שהעידו שנסתרה עם אותו פלוני שקנא לה בעלה שלא תסתר עמו זוֹמְמִין – שהוזמו ונמצאו שקרנים, מְנָחָתָהּ חוּלִּין - המנחה יוצאת לחולין, כיון שמתברר שהקדושה חלה בטעות, משום שבטלה עדות העדי סתירה ואינה נחשבת לסוטה. וקשה על רב פפא שאמר שאף במקום שהתברר שההקדש חל בטעות שורפים את המנחה מדרבנן, שאם כן, מדוע באופן שנמצאו העדי סתירה זוממין חוזרת המנחה להיות חולין ולא גוזרים מפני הרואים. מתרצת הגמרא, עֵדִים זוֹמְמִין קָאָמְרַתְּ – אתה מקשה מעדים שנמצאו זוממים, עֵדִים זוֹמְמִין קָלָא אִית לְהוּ – מתפרסם הדבר שהוזמו וממילא אינה סוטה כלל, ושוב לא יבאו לטעות ולומר שניתן להוציא לחולין מנחה שהוקדשה כדין. והגזירה היא רק באופן שבאו עדים שזינתה, כיון שאין האנשים בקיאים בדין של רב ששת, שאם יש עדים שיודעים שזינתה אין המים בודקים אותה, ולכן אינם יודעים שההקדש היה בטעות.

תַּנְיָא בְּווֹתֵיהּ דְּרַב ששת וְלָאו מַטַּעֲמֵיהּ – בברייתא מבואר כדינו של רב ששת אך לא מטעמו. שנאמר בפסוק "ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא, ונקתה ונזרעה זרע", והמילים "וטהורה היא" מיותרות שהרי כבר כתוב שלא נטמאה, ודורשת מכך הברייתא, "טְהוֹרָה" - דווקא אם ניצלה מהמים משום שהיא טהורה, מתקיים בה המשך הפסוק "ונקתה ונזרעה זרע", וְלֹא אם ניצלה משום שֶׁיֵּשׁ לָהּ עֲדִים בְּמִדְינַת הַיָּם. "וטְהוֹרָה" - מהיתור של האות וי"ו בתחילת המילה דורשים, שהיא מנוקה רק אם ניצלה משום שלא זינתה, וְלֹא אם ניצלה משום שֶׁתָּלְתָה לָהּ זְכוּת. ומ"היא" דורשים, וְלֹא שֶׁיֵּשׁ וְיִתְּנוּ בָהּ מוֹזְרוֹת בַּלְּבָנָה - למעט סוטה שניצלה משום שהיה מפורסם ברבים שזינתה, ואף הנשים שטוות חוטים לאור הלבנה מספרות זאת האחת לחברתה.

שואלת הגמרא, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן שאומר שאין זכות תולה לאשה, אלא אם זינתה אף אם יש לה זכות נעשת על ידי המים, נְהִי דְּוֵי"ו – את הייתור של האות וי"ו במילה "וטהורה" לֹא דָּרֵישׁ – שאינו דורש את הייתור של האות וי"ו, ולכן חולק על התנא של הברייתא וסובר שגם אם יש לה זכות המים בודקים אותה. אך קשה עליו וְהָא אִיכָּא